

COMIAT

Ha mort Luz Acero, *alma mater* de Ràdio Tortosa

Escric estes línies tot sola davant de l'ordinador, en la nit silenciosa que m'acompanya en lo dolor per la pèrdua de la nostra estimada Luz Acero. La seua veu s'ha apagat per sempre avui dia 16 de gener de 2024 a les 3 del migdia, però el seu eco ressonarà per sempre en lo record de molts ebrencs i ebrencques.

Jo no coneixia a la Luz. O em pensava que no la coneixia quan vaig començar a festejar cap allà l'any 1985 amb el que seria el meu marit Ernest Mestre Pratdepadua.

La primera vegada que la vaig veure va ser davant dels seus "fogons", que per a ella era la taula de mescles de la seua estimada Ràdio Tortosa. Era cap de setmana, però la Luz estava com sempre al peu del canó i després de saludar-me amb mirada picardiosa, va fer un signe de silenci, i es va posar a parlar com si eres pel micròfon, sortint en directe. Recordo que em va impressionar molt la naturalitat amb què va sortir a antena i el timbre tan preciós de la seua veu. Crec recordar que era un dia festiu.

I és que la Luz entrava a treballar cada dia, a les vuit del matí i sortia a les dotze de la nit, amb un quart d'hora per dinar, festius i caps de set-

mana inclosos. Luz (Ludivina Acero Álvarez), que era la gran de cinc germans: Carlos, Manolo, Antonio i Gildo, sempre me comentava amb tristor com no va poder assistir a la comunió del seu germà petit Gildo, amb el qual es portava 14 anys, perquè va haver de treballar tota la jornada a la Ràdio.

Qui m'hauria dit que aquella senyora tan ben pintada i arreglada, amb aquell tall de veu tan impressionant, acabaria sent la iaia adoptiva dels meus tres fills i que Estel, Lluís i Cinta se l'estimarien tant! I és que la família si que es tria i la Luz ha acabat sent part indiscutible de la meua família encara que no ho fos de sang.

I he dit que em pensava que no la coneixia, perquè anys més tard, la mateixa Luz me va explicar que ma iaia Pepita i ella van coincidir al poble del Perelló durant uns anys quan Luz era menuda, abans de la Guerra Civil. Ma iaia era del Perelló, i la Luz hi vivia amb la resta de la seua família, ja que son pare era guàrdia civil destinat a aquella població. Es van fer molt amigues i sempre van conservar l'amistat. La Luz sempre m'ho recordava i em contava anècdotes divertides de la seua estada al

Núria Menasanch i Martí
escriptora i psicòloga

Perelló juntament amb ma iaia, que era més gran que ella.

Durant els darrers quaranta anys, Luz sempre ha estat al meu costat i el de la meua família i ara tan sols vull recordar a la persona que, amb lo seu amor incondicional, amb la seua estima cap als meus fills, ha deixat un record perenne en los nostres cors ja per sempre.

Per a tots els oients que un dia ho van ser de Luz Acero, segur que ella es voldria tornar a acomiadar de tots i totes com ho feia sempre, en la foscor de la nit, tot sola davant de la taula de mescles, amb estes paraules:

"Aquí termina nuestra emisión de hoy. Nos despedimos hasta mañana a las siete. Buenas noches, adiós. Les habló una vez más, Luz Acero".